
24 χρόνια αγώνα και πίστης για την τελική δικαίωση

της Χαρίτας Μάντολες

Είναι πραγματικά μεγάλη η χαρά και η συγκίνηση, γιατί σήμερα βρίσκομαι ανάμεσά σας.

Ο Σύνδεσμος για τα Δικαιώματα της Γυναίκας τιμά σήμερα όχι τη Χαρίτα Μάντολες, αλλά στο πρόσωπό μου τιμά τη μάνα, τη σύζυγο, την αδελφή, την κόρη του αγνοούμενου, Ελλαδίτισσα ή Κύπρια, που είχε βάλει στόχο και σκοπό στη ζωή της τη διακρίβωση της τύχης των αγαπημένων της.

Αγωνιζόμαστε, κι ας μη συγκινείται η διεθνής κοινότητα από το δράμα μας, κι ας μη νοιάζονται οι ισχυροί της γης για την αγωνία και τον πόνο μας.

Ταυτόχρονα, ο Σ.Δ.Γ. τιμά σήμερα την πρόσφυγα της Κύπρου, που 24 χρόνια αγωνίζεται και περιμένει τη μέρα της επιστροφής.

Η πράξη σας αυτή μας δυναμώνει την πίστη προς τον αγώνα και τη δικαίωση.

Και έχουμε μπροστά μας ένα δύσκολο αγώνα.

Στην Κύπρο σήμερα δοκιμάζεται η τύχη του Ελληνισμού. Κι αν χαθεί η μάχη αυτή, κινδυνεύει και το Αιγαίο και η Θράκη. Και ποιος ξέρει αν κινδυνεύει και άλλο κομμάτι του Ελληνισμού.

Βαθιά ευγνωμοσύνη, απέραντη αγάπη και αισθήματα θαυμασμού και βαθιάς εκτίμησης απευθύνω, με την ευκαιρία αυτή, στην Ελληνική Κυβέρνηση, σ'ολόκληρο τον Ελληνικό Λαό και ιδιαίτερα στις Ελληνίδες μάνες, που γέννησαν παιδιά για να θυσιαστούν στο βωμό της Κυπριακής Ελευθερίας.

Και είμαι απόλυτα σίγουρη πως τα δικά μου συναισθήματα είναι και συναισθήματα αγνά και πηγαία ολόκληρου του Κυπριακού Ελληνισμού.

Ήμουν τότε 27 χρονών γεμάτη όνειρα και ελπίδες για το μέλλον.

Είχα και χαιρόμουν τον άντρα μου, τα μικρά μου παιδιά, τον καλό μου πατέρα, το καινούριο μας σπίτι κι όλα τα αγαθά του Θεού.

Όσπου ξημέρωσε η καταραμένη 15 Ιουλίου 1974, που εκδηλώθηκε το πραξικόπημα της Χούντας των Συνταγματαρχών της Ε.Ο.Κ.Α. Β., ενάντια στον Εθνάρχη Μακάριο.

Σαν αποτέλεσμα αυτού, η Τουρκία, που περίμενε τη χρυσή ευκαιρία, εισέβαλε στην Κύπρο, για να διασφαλίσει και να προστατέψει δήθεν την τουρκοκυπριακή κοινότητα. Σε μια, όπως επανειλημμένα διακήρυττε, «Ειρηνική Επιχείρηση».

Έχουμε να κάνουμε με ένα άγριο, βάρβαρο εχθρό. Έχουν περάσει 24 χρόνια και η ταινία εκείνου του καλοκαιριού γυρίζει ακόμα στο μυαλό μου.

Στις 20 του Ιούλη του 1974 μας ξύπνησαν οι βόμβες των πλοίων και των αεροπλάνων του Αττίλα. Τρέξαμε πανικόβλητοι να σωθούμε. Βρήκαμε καταφύγιο στο υπόγειο της μικρότερής μου αδελφής, όπου μαζευτήκαμε τρομοκρατημένοι, περίπου 48 άτομα κάθε ηλικίας, από 8 μηνών βρέφη μέχρι 70 χρονών γέροντες. Όλοι συγγενείς, φίλοι, συγχωριανοί. Μείναμε εκεί το βράδυ, φοβισμένοι, με την αγωνία για το τί θα έφερνε η επόμενη μέρα. Ήρθε ένα αγοράκι 14 χρονών που έχασε τους γονείς του, δυο γυναίκες κι ένας στρατιώτης πληγωμένος. Του καθαρίσαμε τις πληγές, και ο άνδρας μου του έδωσε από τα ρούχα του και φόρεσε, και κρύψαμε τα στρατιωτικά.

24 χρόνια ζούμε με όλα εκείνα τα ερωτηματικά.

Τί έγινε ο άνδρας μου;

Ήταν άραγε νεκρός; Αν ναι, γιατί δεν μας άφησαν να πάμε κοντά του;

Αν ήταν πληγωμένος; Τί τον κάναμε μετά;

Και τα λόγια του, λίγο πριν χωριστούμε: «αν αρχίσουν να πυροβολούν, να πέσεις κάτω και να κάνεις τη νεκρή»

Άραγε αυτός προσποιόταν;

Έχουμε εικοστό αιώνα, δεν έχω κι εγώ το δικαίωμα να μάθω τί έγινε ο άνδρας μου;

Εμείς, τα γυναικόπαιδα, απελπισμένα, διωγμένα από τον εισβολέα, ξεκινήσαμε τη μακρινή μας πορεία προς το άγνωστο με ένα σωρό σκέψεις να στριφογυρίζουν στο μυαλό, αφήνοντας πίσω αγαπημένα πρόσωπα. Τον άνδρα μου, τον πατέρα μου, το θείο και τα ξαδέλφια, τους δύο συζύγους των αδελφών μου, δώδεκα συνολικά άνδρες και δύο γυναίκες αιχμάλωτους στα χέρια του βάρβαρου κατακτητή.

Χωρίς μέχρι σήμερα να μάθουμε κάτι για την τύχη τους.

Από τότε αγωνίζομαι τόσο για τη διακρίβωση της τύχης των αγαπημένων μας, όσο και για την επιστροφή στα αγαπημένα μας μέρη. Έχει γίνει σκοπός στη ζωή μου να δικαιωθεί επιτέλους ο αγώνας μας.

Θέλουμε διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων μας. Θέλουμε να μάθουμε όχι μόνο για τους νεκρούς, αλλά πρώτα για τους ζωντανούς, τους απαχθέντες από τους Τούρκους εισβολείς.

Με τη δική σας συμπαράσταση και πίστη στον Θεό ο αγώνας μας θα δικαιωθεί. Και εγώ θα είμαι πάντα στην πρώτη γραμμή του αγώνα μέχρι την ημέρα που ελεύθερη θα περπατήσω στην Αμμόχωστο, στην Καρπασία, στον Απ. Ανδρέα, στη Μόρφου και θα σταματήσω εκεί που είναι τα σύνορά μας. Τα σύνορά μας είναι στην Κερύνεια. Και τότε θα βρω και θα αγκαλιάσω και τα αγαπημένα μου πρόσωπα.

Σας ευχαριστώ και πάλι για την τιμή που μου κάνετε.